

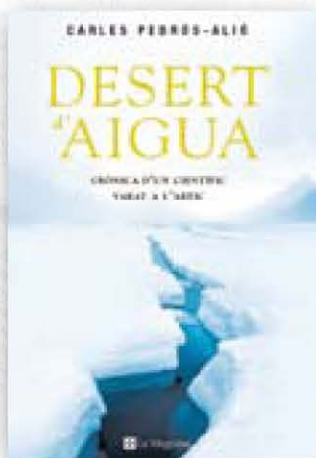
Compartir, humanitzar, sorprendre...

o una manera de gaudir de sorbets frescos de ciència des del pol nord

Carles Pedrós-Alió, autor de *Desert d'aigua*, va comentar durant la presentació del seu llibre que inicialment no volia escriure un llibre de divulgació científica, però no només ho ha fet, sinó que ha aconseguit escriure un deliciós relat de viatge impregnat de flaixos, relats i lliçons de ciència. Sí, potser té raó en Carles i no és essencialment un llibre de divulgació científica *per se*, però sí que és un excel·lent *coupage* d'història, aventura i ciència. *Coupage*, en el sentit enològic d'aconseguir una mescla de bones soques per obtenir un resultat final amb personalitat i originalitat. *Coupage* també perquè no puc deixar de recordar en escriure aquestes paraules els mesos que vam conèixer junts en una campanya a l'Antàrtida, a l'altre costat de món on succeeix la història d'aquest llibre.

En la presentació que abans citava, en Carles ens va explicar la seva particular aventura en la recerca del títol del llibre i ens va comentar també el contingut de tres aspectes abans esmentats: història, aventura i ciència. Estic d'acord que el llibre té els tres components. Però permeteu-me que canviï aquestes paraules per unes altres tres que em fan més proper el contingut i la lectura d'aquest llibre. **Compartir:** és tot un luxe per a la nostra societat rebre el regal que ens fa l'autor d'explicar-nos els seus coneixements sobre un ecosistema tan espectacular com és l'Àrtic, amb la serenitat i solvència que el caracteritzen. **Humanitzar:** l'estil del relat és fruit de la forma d'explicar i de la personalitat de l'autor, no només ens explica el que viu i observa, sinó que ens transmet les seves inquietuds i sentiments. És una excel·lent manera de donar a la ciència el caràcter que ha de tenir, un component més de la nostra quotidianitat i, perquè no, del nostre coneixement i oci. **Sorprendre:** la manera com l'autor

ens explica la seva tasca de recerca i el saber científic, a més de la gran quantitat d'observacions, vivències i dades, pot sorprendre qualsevol, ja que pot trobar en els diferents capítols del llibre moltes informacions que no ens deixaran indiferents.

Fitxa tècnica

Desert d'aigua

Carles Pedrós-Alió

La Magrana, 2007

208 pàgines

El llibre d'en Carles em recorda el d'un altre amic, en Joandomènec Ros.¹ En Joandomènec va escriure fa sis anys una crònica d'un científic a bord d'un vaixell polar, aquesta vegada a l'Antàrtida. El va escriure durant una campanya oceanogràfica que sortosament vam viure junts. Dels dos tinc moltes anècdotes, però n'esmentaré una de comuna. Recordo que els dos estaven tancats en els seus camarots escrivint i treballant. Els anàvem a buscar quan feia temps que no els veïem pels passadissos del vaixell. Mai ens van faltar en els moments de feina i estrès però, a diferència de tots nosaltres, assolien un nivell de rendiment gens habitual. Aquesta capacitat d'observació i de poder-ho reflectir *in situ* en l'esbor-

rany que després donarà lloc als seus llibres és una virtut professional que pocs tenen en la nostra professió. L'obsessió per la feina científica no ens deixa fer la tasca de compartir les nostres experiències amb els altres. Això és el que molts entenem per divulgació científica, que tan bé fan en Carles i en Joandomènec. Ja comença a ser hora que, en la mesura que puguem, seguim els seus passos per retornar a la societat que ens "paga" el privilegi de poder gaudir d'experiències com les que en Carles ens explica. El seu llibre està organitzat en textos o capítols curts, tal com són els missatges d'un diari. Com retalls de natura i d'humanitat. Per la seva facilitat de lectura, són com sorbets frescos i em fan venir a la ment instants apassionants, com quan sortíem a coberta i gaudíem de la magnificència del paisatge de gel i mar dels pols de la Terra. El llibre es llegeix amb una facilitat i intensitat com poques vegades he vist en llibres de divulgació científica.

Recordo amb angoixa quan, en la primera campanya² en què vaig començar a seguir la línia que en Carles ha fet, preparava el diari de l'expedició i procurava reflectir tant el contingut científic com el contingut humà. No és una tasca gens fàcil, però crec que és molt gratificant. Ho és també per a nosaltres, els que ens dediquem a la recerca, ja que el llibre d'en Carles és una de les millors maneres d'apropar el coneixement científic a tothom. A més d'aquest darrer component més acadèmic, en el llibre es pot observar com sent i viu la seva professió un científic, en quins detalls es fixa, com ho explica als seus companys i, sobretot, com ho gaudeix. Crec que es tracta d'un llibre amb un espectre molt ampli de lectors, des dels que busquen ciència (sorpresa), als que cerquen l'aventura (humanitat) o la història (compromís). |

1. Ros, Joandomènec (1999). *Objectiu: l'Antàrtida. Diari de bord d'una campanya oceanogràfica*. Editorial Empúries.
2. <http://www.gencat.net/cur/antartida.htm>

Podeu seguir el diari de Carles Pedrós-Alió sobre l'expedició a l'Àrtida, on es troba actualment, a través de www.recercaenaccio.cat.